

Rep.Nr 06/2824

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN DRIEENTWINTIG NOVEMBER
TWEEDUIZEND EN ZES

7de KAMER

Not. 580, 2° G.W.
Kinderbijslag
Tegensprekelijk
Definitief

In de zaak:

[REDACTED], verblijvende op
het adres [REDACTED]
[REDACTED]

appellante, vertegenwoordigd door Mr. K.
Dassen loco Mr. S. Van Rossem, advocaat te
2018 Antwerpen,

Tegen:

de RIJKSDIENST VOOR KINDERBIJSLAG, waarvan
de zetel gevestigd is te 1040 Brussel,
Trierstraat 70,

geïntimeerde, vertegenwoordigd door Mr.
Ch. Verleyen loco Mr. Ch. De Keersmaeker,
advocaat te 1040 Brussel,

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het
hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op tegenspraak gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel op 24 januari 2003;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 14 maart 2003;
- de besluiten in hoger beroep door geïntimeerde neergelegd;

Gehoord partijen in hun middelen en beweringen ter openbare terechtzitting van 8 juni 2006, waarna de debatten gesloten werden.

Het hoger beroep werd tijdig en op geldige wijze ingesteld, wat overigens niet betwist wordt, en is derhalve ontvankelijk.

Voorgaanden

Bij bestreden beslissing genotificeerd op 8 juni 1998 aan appellante wordt een bedrag van 385.089 fr. (9.546,11 Euro) ten onrechte ontvangen gewaarborgde gezinsbijslag voor de periode van 1 april 1995 tot 30 juni 1996 teruggevorderd, gezien appellante tijdens voormelde periode niet over een wettige verblijfstitel zou hebben beschikt.

Geïntimeerde stelt een tegeneis in tot veroordeling van appellante tot betaling van het bedrag van 238.914 fr. (5.922,52 Euro) ten titel van ten onrechte ontvangen gewaarborgde gezinsbijslag voor de periode van 1 juli 1996 tot 31 maart 1997.

Bij vonnis dd. 24 januari 2003 van de twintigste kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel wordt de hoofdvordering ontvankelijk doch ongegrond en de tegenvordering ontvankelijk doch zonder voorwerp geworden verklaard door de volledige terugbetaling van de door appellante verschuldigde sommen.

De eerste rechter stelde vast dat appellante in de bedoelde periode van 1 april 1995 tot en met 31 maart 1997 niet toegelaten of gemachtigd was in België te verblijven of er zich te vestigen, gezien

zij op 27 januari 1995 het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en betrokkene dus niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Verder stelde de eerste rechter vast dat alle verschuldigde sommen reeds werden ingehouden bij het Kinderbijslagfonds V.E.V. V.Z.W. te Antwerpen, dat op grond van de beroepsarbeid van de heer J. [REDACTED] met wie betrokkene sedert 29 mei 1998 gehuwd is, bevoegd is om de gezinsbijslag uit te keren, zodat geen nieuwe titel kan worden verleend aan geïntimeerde.

Appellante tekent hoger beroep aan en verzoekt het Hof het vonnis a quo te vernietigen en opnieuw recht doende haar vraag tot kinderbijslag te willen toestaan voor de periode dat zij op het grondgebied vertoefde, minstens voor de periode dat het verblijf werd verlengd.

Appellante stelt dat voor de periode dat ze geldig op het grondgebied heeft verbleven met haar kinderen en dat ze geen uitwijzing heeft gehad, zij recht heeft op kinderbijslag, dat de kinderen immers school liepen en veel onkosten hadden, dat hun verblijf zelfs werd verlengd en dat er bovendien de gelijkschakeling is met de vraag tot steunverlening voor mensen in de procedure tot regularisatie.

Geïntimeerde verzoekt het Hof :

" Het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;

Het bestreden vonnis in al zijn punten te bevestigen;

Dienvolgens, appellante ervan af te wijzen en haar te veroordelen tot de kosten van het geding, rechtsplegingsvergoeding inbegrepen".

Geïntimeerde stelt dat het bezit van een document "bijlage 13" geenszins kan worden beschouwd als grond voor erkenning van enig wettelijk aspect voor het verblijf van betrokkene ten opzichte van de vereisten gesteld door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Beoordeling

Artikel 1 van de wet tot instelling van een gewaarborgde gezinsbijslag van 20 juli 1971 bepaalt dat wanneer de natuurlijke persoon die het kind hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste heeft een vreemdeling is, het vereist is dat die vreemdeling toegelaten of gemachtigd is in België te verblijven of er zich te vestigen, overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Appellante van Nigeriaanse nationaliteit verbleef sedert 12 maart 1991 in België met haar voormalige echtgenoot [REDACTED] die haar in december 1994 heeft verlaten.

Betrokkene heeft vier minderjarige kinderen geboren respectievelijk op 22 juli 1987, 20 oktober 1989, 6 januari 1992 en 15 juli 1994 ten laste voor wie zij gewaarborgde gezinsbijslag ontving.

Op 29 mei 1998 huwt zij met de heer [REDACTED] (huwelijk voltrokken voor een ambtenaar van de Nigeriaanse ambassade).

Op 27 januari 1995 wordt haar een bevel betekend om het grondgebied te verlaten waarna zij verschillende verlengingen krijgt tot 21 februari 1996.

Op dit bevel om het grondgebied te verlaten staat vermeld dat betrokkene het grondgebied moet verlaten ten laatste op 27 februari 1995 en dat zij moet vergezeld zijn van haar kinderen.

De omstandigheid dat appellante die het grondgebied moet verlaten over een langere termijn beschikt om dit bevel uit te voeren en het grondgebied te verlaten wijzigt niets aan het verblijfsstatuut van appellante ; zij blijft niet toegelaten of gemachtigd zich te vestigen of te verblijven op het grondgebied overeenkomstig de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De regularisatieaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken op grond van artikel 9 § 3 van de

Vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van appellante.

Het vonnis a quo dient te worden bevestigd.

OM DEZE REDENEN :

De zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht doende op tegenspraak,

Gehoord de heer André, Substituut-generaal, in zijn schriftelijk eensluidend advies, voorgelezen en neergelegd op de openbare terechtzitting van 21 september 2006;

Gelet op de termijn verleend aan partijen tot 17 oktober 2006 om eventueel repliekbesluiten neer te leggen;

Gelet op de repliekbesluiten van appellante neergelegd ter griffie op 17 oktober 2006, waarna de zaak op 19 oktober 2006 in beraad is genomen;

Ontvangt het hoger beroep, wijst dit evenwel af als zijnde ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen;

Verwijst overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, geïntimeerde tot de kosten van hoger beroep, kosten tot op heden begroot op :

- voor appellante

142,80 Euro
rechtsplegingsvergoeding hoger beroep

- voor geïntimeerde

niet begroot

Aldus geweest en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel op drieëntwintig november tweeduizend en zes.

Waar aanwezig waren :

Mevrouw B. VAN DE VELDE, Voorzitter
de heer J. BOULOGNE, Raadsheer in Sociale als
werkgever
de heer J.P. VAN CONINGSLOO, Raadsheer in Sociale
Zaken als werknemer arbeider
de heer L. COEN, Griffier

L. COEN

VAN DE VELDE

J.P. VAN CONINGSLOO

J. BOULOGNE